

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobkyně: **OK Stavby s.r.o.**, se sídlem Mělnická 73/106, Libiš, zast. JUDr. Petrem Vaňkem, advokátem se sídlem Na Poříčí 1041/12, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2020, čj. 7350/20/5200-11431-712433, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 17. 2. 2022, čj. 43 Af 14/2020-62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni **se vrací** soudní poplatek za kasační stížnost ve výši **5 000 Kč**, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Petra Vaňka, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Finanční úřad pro Středočeský kraj doměřil rozhodnutím ze dne 9. 8. 2018, čj. 3968167/18/2117-50524-204009, žalobkyni daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2013 vyšší o částku 1 446 800 Kč a současně jí stanovil penále v částce 293 360 Kč. Správce daně dospěl na základě provedené daňové kontroly k tomu, že žalobkyně nesplnila podmínky pro uznání nákladů dle § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů. Mimo jiné vyšel z toho, že v případě nákladů na odvoz a uložení zeminy žalobkyně neprokázala faktické uskutečnění těchto služeb dle přijatých faktur od deklarovaného dodavatele (OK Odpady s.r.o.), a v případě nákladů na pronájem neprokázala, že se jednalo o náklad vynaložený na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů.

[2] Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví změnil rozhodnutí správce daně co do částky doměřené daně (na částku 1 466 990 Kč) a v návaznosti na to upravil také výši penále.

Nad rámec odvolacích námitek totiž zjistil skutečnosti mající vliv na výši doměřené daně. Odvolací námítka žalobkyně však shledal nedůvodnými.

[3] Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně žalobou, kterou Krajský soud v Praze shora uvedeným rozsudkem zamítl. Předně vysvětlil, že argumentace žalobkyně, podle níž se věc měla posuzovat prizmatem podvodu na DPH je s odůvodněním napadeného rozhodnutí mimoběžná. Předmětem posouzení bylo, zda žalobkyní uplatněné náklady bylo možno daňově uznat ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Poukázal na to, že zde na jedné straně stojí napadené rozhodnutí, které žalovaný podrobně odůvodnil, a naproti tomu žalobní námítka, které jsou do značné míry opakováním námitek vznesených v odvolacím řízení. Soud tak předně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, s nímž se ztotožnil.

[4] Krajský soud nesouhlasil s argumentací žalobkyně (byť uplatněnou až v replice), podle níž došlo k prekluzi. Žalobkyně totiž přehlédla zvláštní úpravu v § 38r odst. 2 zákona o dani z příjmů. Daňovou ztrátu uplatnila v roce 2011 a v návaznosti na zmíněné ustanovení je pro určení lhůty pro stanovení daně nejen za rok 2011, ale za všechna zdaňovací období, za které mohla ztrátu uplatnit, určující okamžik, kdy skončí lhůta pro stanovení daně za poslední zdaňovací období, ve kterém mohla daňovou ztrátu uplatnit. Rozhodující tak je uplynutí lhůty pro stanovení daně za zdaňovací období roku 2016. Ta však uplynula až po vydání napadeného rozhodnutí, nehledě na její přerušování v důsledku zahájení daňové kontroly s ohledem na § 148 odst. 3 daňového řádu.

[5] Důvody zakládající pochybnosti správce daně jsou přesvědčivě shrnuty v odst. 71 napadeného rozhodnutí. Proti logickému zdůvodnění vzniku pochybností žalobkyně nepředložila žádnou konkrétní oponenturu. Bylo na ni, aby prokázala, že skutečně došlo k realizaci uvedených služeb v deklarovaném rozsahu, čase a ceně. Pokud jde o odvoz zeminy, a námítka, že faktické uskutečnění této služby bylo svědci potvrdili, i zde se krajský soud ztotožnil se žalovaným v tom, že to prokázáno nebylo. Žalobkyně předložila pouze formální doklady, které správce daně zpochybnil. Na jeho výzvy nepředložila žádné relevantní důkazní prostředky (smlouvy, vážní listy, doklady k přepravě, doklady o uložení zeminy apod.). Ani v odvolacím řízení doplněné svědecké výpovědi skutečnou realizaci nepotvrdily. Žalovaný se řádně vypořádal s výsledkem svědkyně F. Jde-li o výslechy svědka Š., žalovaný napadené rozhodnutí nepostavil na výpovědi tohoto svědka z jiného řízení. Pravdivost jeho výpovědi z roku 2015 zpochybnil sám tento svědek. Daňové orgány též vyvinuly dostatečné úsilí za účelem realizace výsledku svědka K. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval i výpovědí svědkyně F., hodnotil ji v kontextu dalších provedených výsledků a vysvětlil, proč z ní neplynou konkrétní okolnosti, které by potvrzovaly realizaci odvozu a uložení zeminy v žalobkyní deklarovaném rozsahu, čase a ceně. Ani tvrzení svědka K. nijak neprokazují faktickou realizaci služeb dle konkrétních přijatých faktur od dodavatele OK Odpady. I tímto výsledkem se žalovaný podrobně zabýval, přičemž na hodnocení tohoto důkazu žalobkyně v žalobě nijak konkrétně nereaguje. Pokud jde o svědka S., i zde žalovaný v napadeném rozhodnutí jeho výpověď velmi podrobně hodnotil, přičemž žalobkyně na to v žalobě reaguje v zásadě jen obecně formulovaným nesouhlasem.

[6] K další sporné službě (náklady na pronájem) žalovaný konstatoval, že prvotní

pokračování

pochybnosti vznikly na základě předložené smlouvy o nájmu uzavřené žalobkyní a J. D. (pronajímatelem), který byl v dané době jejím zaměstnancem. Podle smlouvy měla žalobkyně za nájemné v daném roce zaplatit 1 078 512 Kč, ale zaúčtovaná částka nájemného činila 4 044 000 Kč. K pochybnostem také přispěla skutečnost, že pronajímatel výnosy z pronájmu nezahrnul do svého daňového přiznání. Proti důvodnosti vzniku pochybností v tomto ohledu žalobkyně v žalobě nic konkrétního nenamítla. Soud se i zde s hodnocením žalovaného ztotožnil. Došlo k přenosu důkazního břemene zpět na žalobkyni. Žalobkyně v žalobě jen zopakovala, že předložené listiny prokazují, že šlo o náklad na dosažení, zajištění a udržení příjmů. Soud dodal, že žalobkyně neprokázala, že náklady na nájemné byly skutečně vynaloženy, tím méně v souvislosti se získáním zdanitelných výnosů. Žalobkyně daňovým orgánům nejprve při daňové kontrole v roce 2015 předložila smlouvu ze dne 2. 1. 2013 a dodatek č. 1 ze dne 25. 6. 2013. Ze smlouvy vyplývala výše nájemného 1 078 512 Kč za rok, přičemž ale v dokladu ze dne 25. 1. 2013 deklarovala hrazení nájemného ve výši 4 044 000 Kč. Z dodatku zase vyplývalo, že na nájemné se budou započítávat též úpravy a opravy provedené žalobkyní na dané nemovitosti, přičemž ale jejich provedení a následný zápočet v konkrétním rozsahu žalobkyně nijak nedoložila. Pochybnosti pak vyvolává další dodatek, který žalobkyně předložila až v roce 2017. Nevysvětlila, proč jej nepředložila (nezmínila) již v roce 2015, kdy předkládala samotnou smlouvu a jiný dodatek. Dané okolnosti nasvědčují jeho dodatečnému účelovému vytvoření. Žalobkyně však především nijak neprokázala, že by jí tvrzené nájemné bylo skutečně hrazeno. Soud se proto ztotožnil se závěry daňových orgánů, podle nichž žalobkyně neprokázala, že šlo o skutečně vynaložený náklad ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o dani z příjmů. Žalobkyně současně neprokázala, že by šlo o náklad na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů ve smyslu téhož ustanovení.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost. Úvodem shrnula, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku v přechozím řízení, nezrušil rozhodnutí žalovaného pro důvodně vytykané vady, některé žalobní body nehodnotil vůbec a ostatní nesprávně; neprovedl ani navržené důkazy, které by prokázaly procesní stanovisko stěžovatelky. Následně stěžovatelka v kasační stížnosti rekapitulovala ustanovení právních předpisů týkajících se daně z přidané hodnoty, daňového řízení a daně z příjmů i závěry judikatury týkající se principu dobré víry při vystavování dokladů, dokládání plnění prostřednictvím faktur či respektování právem chráněných zájmů daňových subjektů.

[8] Stěžovatelka dále namítá, že podala v „zákoně době“ daňové přiznání za rok 2013. V tomto daňovém přiznání ani později neuplatnila za tento rok daňovou ztrátu z roku 2011. Není tedy v jejím případě důvod k použití speciálního ustanovení § 38r odst. 2 zákona o daních z příjmů. K prekluzi stanovení daně došlo podle § 148 odst. 1, odst. 2 i odst. 3 daňového řádu po 30. 9. 2019. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 19. 2. 2020, tedy po lhůtě. Žalovaný v předchozím řízení nekonstatoval jakýkoliv důkaz, který by vedl k aplikaci § 148 odst. 4 daňového řádu. V žalobě tento žalobní bod stěžovatelka nezmínila, neboť se domnívala, že k prekluzi nedošlo.

[9] V další části kasační stížnosti stěžovatelka poukazuje na to, že žalovaný ani krajský soud nezpochybnují, že vynaložila výdaj od společnosti OK Odpady. Cenu plnění nenamítá ani žalovaný. Správní orgány se zaměřily na přijetí zdanitelného plnění od uvedené společnosti, to však již překračuje důkazní povinnost stěžovatelky. Podle ní dalšího důkazu o přijetí zdanitelného plnění z její strany není třeba. Soud podle stěžovatelky nestaví napadený rozsudek na daňovém podvodu ani na nesplnění její povinnosti prověřit si dodavatele. Soud nesprávně poukazuje při hodnocení svědeckých výpovědí na závěry správních orgánů, ty však otázky a dopovědi tendenčně shrnují a hodnotí jen to, co se jim hodí pro jejich předem učiněné závěry. K tomu stěžovatelka obsáhle cituje otázky na svědky a jejich odpovědi, k čemuž dodává, že z uvedených citací je jednoznačné, že svědci potvrdili vynaložení výdaje žalobkyní za služby od OK Odpady. Protokoly z výslechu svědků ke kasační stížnosti též připojila.

[10] Jde-li o sporné nájemné, stěžovatelka uvádí, že žalovanému doložila předběžný rozpočet oprav ubytovny po povodni a seznam zaměstnanců, kteří v ubytovně bydleli. Dodatek č. 2 k nájemní smlouvě výslovně uvádí, že náklady na stavební úpravy budou započteny na nájemné v souladu s podmínkami plateb nájemní smlouvy. Správce daně si ověřoval podle předloženého seznamu, jestli byli tito zaměstnanci v dané době v pracovním poměru u stěžovatelky, což bylo potvrzeno. Provedení oprav si mohl ověřit ohledáním na místě. Tedy doložením uvedených důkazních prostředků a nejmenší smlouvy s jejími dodatky stěžovatelka splnila svoji důkazní povinnost dle § 92 odst. 3 daňového řádu. Byl to žalovaný, který za této situace své důkazní povinnosti nedostál.

[11] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s posouzením věci krajským soudem. Setrval na tom, že napadené rozhodnutí nebylo vydáno po uplynutí prekluzivní lhůty. Skutečnost namítaná v této souvislosti stěžovatelkou, tedy že § 38r zákona o daních z příjmů nelze v jejím případě aplikovat, neboť neuplatnila v uvedených zdaňovacích obdobích ztrátu, není s ohledem na existující judikaturu relevantní. K tvrzení stěžovatelky, podle níž přijetí zdanitelných plnění nebylo sporováno, žalovaná uvádí, že napadené rozhodnutí svědčí o opaku. Stěžovatelkou zmiňovaná otázka daňového podvodu je zcela mimoběžná s projednávanou věcí. Jde-li o hodnocení svědeckých výpovědí, žalovaný v námitkách shledává pouze prostý nesouhlas stěžovatelky s hodnocením důkazních prostředků bez jakékoliv věcné argumentace. Ke sporném pronájmu pak žalovaný uvádí, že stěžovatelka v kasační stížnosti doslovně přepisuje svoji repliku z řízení před krajským soudem. Stěžovatelka nepředložila žádné doklady potvrzující, že byly provedeny nějaké opravy a byly započteny na nájemné, žádná ze stěžovatelkou předložených listin neprokazuje, že se v případě nájemného jednalo o skutečně vynaložený náklad. Podle žalované ani stěžovatelkou odkazovaná judikatura není pro danou věc přílehavá, nedůvodná je i námitka týkající se neprovedení důkazů krajským soudem (stěžovatelka v žalobě, v replice ani během ústního jednání žádné důkazní návrhy neuplatnila).

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Před samotným věcným přezkumem kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud i s ohledem na vyjádření žalovaného musel zabývat tím, zda je kasační stížnost v podané podobě vůbec věcně projednatelná. Dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost není přípustná.

pokračování

[13] K tomu, aby kasační argumentace byla vůbec projednatelná, musí být v první řadě dostatečně konkrétní (rozsudek NSS z 26. 4. 2023, čj. 8 As 163/2021-59 či usnesení NSS ze dne 25. 8. 2023, čj. 8 As 5/2022-44). Pokud proto stěžovatelka úvodem kasační stížnosti bez dalšího uvádí, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku v přechodném řízení, nezrušil rozhodnutí žalovaného pro důvodně vytykané vady, některé žalobní body nehodnotil vůbec a ostatní nesprávně, resp. že neprovedl ani navržené důkazy, které by prokázaly její procesní stanovisko, lze k tomu uvést pouze tolik, že tato tvrzení jsou natolik obecná, že sama nemohou představovat projednatelné kasační námitky.

[14] Dále platí, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Aby byla přípustná, musí stěžovatel na rozhodnutí krajského soudu reagovat a konkrétně a kvalifikovaným způsobem zpochybňovat jeho závěry (rozsudky NSS ze dne 15. 2. 2017, čj. 1 Azs 249/2016-38, nebo ze dne 29. 1. 2015, čj. 8 Afs 25/2012-351). Pokud tak neučiní, je kasační stížnost nepřípustná dle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se opírá o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. Nepřípustné jsou tak kasační námitky žalobce, který bez dalšího setrvává na žalobní argumentaci (usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, čj. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 6. 2016, čj. 1 As 271/2015-36). Kasační stížnost je pak nepřípustná také tehdy, pokud se kasační námitky míjí s rozhodovacími důvody napadeného rozhodnutí (usnesení NSS ze dne 21. 7. 2022, čj. 8 As 119/2022-19, bod 7, či usnesení NSS ze dne 4. 3. 2004, čj. 1 Azs 23/2004-55). Stěžovatel (stěžovatelka) rovněž musí reagovat na argumentaci krajského soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou závěry, které krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, nesprávné. Pokud tak neučiní a pouze znovu zopakuje námitky uvedené v řízení před krajským soudem, aniž by jakkoliv reflektovala argumentaci krajského soudu, pak za předpokladu, že uvedené námitky krajský soud vypořádal a nelze v jejich opakování spatřovat setrvávání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopná obstát proti závěrům krajského soudu, nejsou takové námitky přípustné.

[15] V návaznosti na shora uvedené Nejvyšší správní soud předně uvádí k argumentaci uplatněné v části A. kasační stížnosti, že není zřejmé, jak stěžovatelkou odkazovaná ustanovení právních předpisů reagují na závěry (a na jaké) napadeného rozsudku. Stejně tak z odkazů na judikaturu Nejvyššího správního soudu, Ústavního soudu (byť stěžovatelka jako jejich autora označuje „Nejvyšší soud ČR“) či Soudního dvora EU a reprodukce závěrů této judikatury bez dalšího nijak neplyne, jak a proti kterým závěrům krajského soudu stěžovatelka brojí. Tato část kasační argumentace proto také není přípustná.

[16] Totéž platí i pro kasační argumentaci uvedenou v části B. kasační stížnosti. Zde stěžovatelka uvádí, že podle ní bylo napadené rozhodnutí vydáno po lhůtě pro stanovení daně, resp. že v dané věci nebylo na místě užití § 38r odst. 2 zákona o daních z příjmů. Tím však nijak nereaguje na zcela konkrétní závěry krajského soudu (jež jsou reprodukovány i v tomto rozsudku shora), který vysvětlil a odkazy na judikaturu podložil svůj náhled na to, proč je ve věci stěžovatelky třeba dané ustanovení aplikovat (viz bod 43. napadeného rozsudku). Obecné konstatování stěžovatelky, že je prekluze dána, resp. že dané ustanovené se v jejím případě neaplikuje, nemůže představovat kasační argumentaci, na základě které by se Nejvyšší správní soud mohl přezkumem zcela konkrétních závěrů krajského soudu zabývat. Poukazuje-li stěžovatelka v této souvislosti na to, proč se otázkou prekluze

nezbývala v žalobě, lze dodat, že ani to nemá na závěry krajského soudu žádný vliv. Ten totiž v odůvodnění napadeného rozsudku jasně vysvětlil, že k otázce prekluze se přihlíží z úřední povinnosti.

[17] V části C. kasační stížnosti stěžovatelka staví svoji argumentaci předně na tom, že v případě sporného odvozu zeminy soud ani žalovaný nezpochybňují, že „vynaložila výdaj od společnosti OK Odpady“. I v tomto ohledu se však žalobními námitkami stěžovatelky krajský soud v napadeném rozsudku detailně zbýval (viz zejména bod 51. a násl. napadeného rozsudku) a především dospěl k jednoznačnému závěru, že nebylo prokázáno faktické uskutečnění dané služby (odvozu a uložení zeminy), jak byla deklarována ve sporných fakturách. Na tyto závěry krajského soudu daná část kasační argumentace nijak nereaguje. Stejně tak je třeba zdůraznit, že vyhodnocením jednotlivých svědeckých výpovědí i jejich obsahem se krajský soud v napadeném rozsudku také podrobně věnoval (body 52. - 60. rozsudku). Stěžovatelka v kasační stížnosti některé otázky na svědky a jejich odpovědi v delším rozsahu cituje, aniž by však bylo zřejmé, jaké konkrétní závěry ve vztahu ke které výpovědi zpochybňuje a ani z kontextu její argumentace a z uvedených citací není zřejmé, které výpovědi měl krajský soud hodnotit nesprávně a z jakých důvodů. V situaci, kdy krajský soud jednotlivé svědecké výpovědi podrobně vyhodnotí a vysvětlí jejich relevanci pro danou věc, skutečně nelze shledávat projednatelnou kasační argumentaci v tom, že stěžovatelka cituje některé otázky správce daně a odpovědi svědků a bez dalšího k nim pouze dodá, že je zřejmé, svědci vynaložení výdaje potvrdili. Dospěl-li krajský soud k závěru opačnému, je pro přijatelnost kasační stížnosti nezbytné, aby stěžovatelka reagovala právě na jeho závěry, což však ani zde neučinila.

[18] Zmiňuje-li stěžovatelka v této souvislosti i to, že krajský soud nezaložil svůj rozsudek na daňovém podvodu (resp. její povinnosti prověřit dodavatele), lze k tomu uvést pouze tolik, že těmito okolnostmi se krajský soud v dané věci (týkající se daně z příjmů) se skutečně nezabýval, a tedy není ani zřejmé, jaký význam by mohly ve vztahu k závěrům napadeného rozsudku mít.

[19] Zbývající část kasační argumentace pak stěžovatelka věnuje spornému nájemnému. K této části argumentace lze ve shodě s vyjádřením žalovaného předně poukázat na to, že se doslovně shoduje s příslušnou částí repliky, kterou stěžovatelka uplatnila již v řízení před krajským soudem. Již z toho je zřejmé, že v tomto ohledu může dané argumentace jen obtížně naplnit požadavky shora citované judikatury, aby kasační námitky reagovaly na závěry krajského soudu. Lze dodat, že zmíněnými dodatky, významem smluv (dodatků), které stěžovatelka zmiňuje, i tvrzenými úhradami se krajský soud v napadeném rozsudku také podrobně zabýval a hodnotil jejich význam pro podstatu sporu (viz zejm. bod 64. jeho odůvodnění). Ani tuto argumentaci stěžovatelky (opětovně) uplatněnou v kasační stížnosti tedy nelze považovat za přípustnou.

[20] K shora uvedenému lze závěrem dodat, že na obecnost žalobních námitek stěžovatelky poukázal již nejen krajský soud v napadeném rozsudku, ale pochybnosti týkající se podoby uplatněné kasační argumentace vyslovil také kasační soud, a to v jeho rozsudku ze dne 13. 1. 2023, čj. 4 Afs 94/2022-66, který se týkal téže stěžovatelky a doměření daně z přidané hodnoty. Byť se z hlediska sporné daně i konkrétní uplatněné argumentace obě věci částečně liší (v některých ohledech nicméně odkazovaná věc s věcí nyní

pokračování

projednávanou souvisí), podoba kasační argumentace byla obdobná. Přesto však na to stěžovatelka v řízení o nynější kasační stížnosti nijak nereagovala a svoji argumentaci nijak nedoplnila; nereagovala pak v nynějším řízení ani na vyjádření žalovaného, který relevanci a podobu kasační argumentace stěžovatelky taktéž zpochybnil. Zbývá dodat, že ústavní stížnost stěžovatelky proti odkazovanému rozsudku kasačního soudu Ústavní soud odmítl (usnesení ze dne 31. 5. 2023, sp. zn. II. ÚS 709/23).

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Z výše popsaných důvodů a v souladu s požadavky aktuální judikatury na projednatelnost kasační argumentace tak Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) a § 120 s. ř. s.

[22] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž nemá právo na náhradu nákladů řízení žádný z účastníků, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[23] Nejvyšší správní soud rozhodl o vrácení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti ve výši 5 000 Kč stěžovatelce podle § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Podle tohoto ustanovení soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek, byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut. Soudní poplatek ve výši 5 000 Kč tak bude v souladu s § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích vrácen k rukám zástupce stěžovatelky JUDr. Petra Vaňka, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. října 2023

Milan Podhrázký
předseda senátu